

INTEGRITEIT VAN DE GERECHTSDEURWAARDER

Met stijgende verbazing heb ik kennis genomen van de manier waarop de KBvG, met name de bestuursleden Wilbert van de Donk (voorzitter en directielid van Janssen en Janssen Gerechtsdeurwaarders) en Rinus van Etten (vicevoorzitter en als directielid verbonden aan deurwaarderskantoor GGN) zich hebben gemengd in de discussie rond e-Court en de perikelen rond de oproeping voor dit private arbitrage instituut en het doorberekenen van de daaraan verbonden kosten aan debiteuren.

Ik wil daar als (verplicht) lid van de KBvG en trotse dragen van het ambt van Gerechtsdeurwaarder nadrukkelijk afstand van nemen.

De KBvG ontpopt zich op deze manier steeds duidelijker als een organisatie die met name de belangen behartigt van haar bestuursleden en de daaraan verbonden deurwaarderskantoren, in plaats van de publiekrechtelijke organisatie die het is met als doel het bevorderen van de goede beroepsuitoefening en vakbekwaamheid van haar leden.

Met betrekking tot de hele discussie rond e-Court, waar met name GGN een belangrijke rol speelt en jaarlijks meer dan 30.000 oproepingen voor die organisatie doet, werd dat al pijnlijk duidelijk toen het bestuur van de KBvG op 18 februari 2016 naar buiten kwam met een bestuursnotitie die als belangrijkste conclusie had “elk exploit is een ambtshandeling”. Dit standpunt stond haaks op een eerdere, uitvoerig en goed gemotiveerde, uitspraak van de Tuchtkamer voor Gerechtsdeurwaarders van de rechtbank Amsterdam. Hoewel het hier slechts om een bestuursnotitie ging die juridisch gezien geen enkele waarde heeft, was de bedoeling daarvan duidelijk, namelijk proberen de betrokken deurwaarderskantoren (waaronder met name GGN) in tuchtrechtelijke zin uit de wind houden.

Ondanks het feit dat de Minister deze conclusie uit de bestuursnotitie op niet mis te verstane wijze naar de prullenbak heeft verwezen, rechtvaardigt het bestuur van de KBvG de notitie nog steeds, met de stellingen dat het standpunt van de Minister niet eenduidig zou zijn, de eerdere uitspraak van de Tuchtkamer geen betrekking had op arbitrage maar op bindend-advies en de stelling dat na die uitspraak van de Gerechtsdeurwaarderswet is gewijzigd, wat tot een ander oordeel zou moeten leiden op de vraag wat nu een ambtshandeling is.

Wat mij betreft is het standpunt van de Minister echter kraakhelder: het oproepingsexploot voor e-Court is geen ambtshandeling, met alle

consequenties van dien. De heer Van de Donk lijkt hier “niet eenduidig” te verwarren met “mij niet welgevallig”, iets wat in de discussie wel vaker voorkomt. Wanneer de KBvG werkelijk meende of zou kunnen menen dat een oproep in het kader van arbitrage, dan wel een wijziging van de Gdw, tot een ander oordeel zou leiden dat eerder door de Tuchtkamer uitgesproken, dan had het voor de hand gelegen dat de KBvG, of de betrokken deurwaarderskantoren, op dezelfde wijze als dat eerder in het kader van de oproep voor bindend-advies is gebeurd, die vraag in de vorm van een klacht aan de Tuchtkamer zou hebben voorgelegd. Dat die weg niet door de KBvG is gekozen betekent wat mij betreft dat de KBvG daar om voor de hand liggende redenen geen heil in heeft gezien en dat risico niet heeft willen nemen.

Ook met betrekking tot de discussie of nu wel of niet ten onrechte kosten van gba-bevraging en oproeping voor e-Court aan debiteuren zijn doorberekend en of die kosten dan moeten worden terugbetaald, neemt het bestuur van de KBvG wat mij betreft een afkeurenswaardig standpunt in. Allereerst verschuilt het bestuur van de KBvG zich achter de rechtelijke macht met de stelling dat die het arbitraal vonnis van een exequator heeft voorzien. Afgezien van het feit dat dit standpunt uit de aard van de zaak slechts kan opgaan voor zaken waarin door e-Court uitspraak is gedaan en nadien een exequator is verkregen, maar niet voor al die duizenden zaken waarin de debiteur voordat een exequator is gevraagd het aan hem in rekening gebrachte heeft voldaan, miskent het bestuur van de KBvG hier heel opzichtig de eigen verantwoordelijk van de Gerechtsdeurwaarder.

Verder verschuilt het bestuur van de KBvG zich achter het merkwaardige standpunt dat de kosten van de oproeping niet bij de debiteur, maar bij de opdrachtgever van de deurwaarder in rekening worden gebracht en dat die opdrachtgever die kosten wel aan de debiteur in rekening kan brengen omdat die opdrachtgever voorwaarden kan stellen aan het afzien van een procedure.

Dit standpunt is wat mij betreft volstreekte onzin, om te beginnen omdat de kosten die door de opdrachtgever werkelijk worden gemaakt in 99,99 procent van de gevallen niet de kosten zullen zijn die de deurwaarder bij zijn opdrachtgever in rekening kan brengen. Dat betekent dat de deurwaarder, door het vermelden van kosten van oproeping op zijn exploit die niet overeenstemmen met de werkelijk kosten, meewerkt aan een constructie die slechts tot doel heeft zijn opdrachtgever ongerechtvaardigd te verrijken. Dit lijkt mij niet alleen uit tuchtrechtelijk oogpunt, maar wellicht ook uit strafrechtelijk oogpunt, nog wel een dingetje. Daarnaast miskent het

bestuur van de KBvG ook hier weer de eigen verantwoordelijkheid van de Gerechtsdeurwaarder.

Voor mij (en voor heel veel van mijn ambtgenoten) is integriteit een absolute voorwaarde voor de uitoefening van het ambt als Gerechtsdeurwaarder. Zowel voor opdrachtgevers als debiteuren en uiteraard ook voor de rechtelijke macht moet die integriteit van de Gerechtsdeurwaarder een gegeven zijn. Het bestuur van de KBvG lijkt dat volledig uit het oog te zijn verloren en wringt zich naar mijn bescheiden mening in allerlei bochten om, in strijd met wet- en regelgeving en standpunten van de Tuchtkamer en de Minister, uitsluitend de belangen van haar bestuursleden en de daaraan verbonden kantoren zo goed mogelijk te behartigen. Daar is de KBvG niet voor bedoeld en dat schaadt naar mijn mening het ambt van Gerechtsdeurwaarder in hoge mate.

Inmiddels is er door de beroepsvereniging Deurwaarders Belangen NU een oproep gedaan om op de komende ledenraadvergadering van 26 april een externe onderzoekscommissie in te stellen die moet gaan inventariseren wat de gevolgen, financieel en anderszins, voor de betrokken debiteuren zijn en te adviseren over mogelijke oplossingen in de richting van die debiteuren. Ik steun die oproep volledig en ben met BD NU, Sociaal Verhaal en mr Andre Moerman van mening dat deze debiteuren op zo kort mogelijke termijn gecompenseerd moeten worden voor hetgeen zij ten onrechte aan de betrokken deurwaarders en opdrachtgevers hebben betaald. Het zou het bestuur van de KBvG en de ledenraad sieren als zij deze oproep zouden omarmen en met de noodzakelijk voortvarendheid zouden uitvoeren.

Het zou mij echter niet verbazen wanneer de behandeling van de oproep, of in ieder geval de besluitvorming op dat punt, door het bestuur op de lange baan zal worden geschoven met als reden dat het voorstel niet tijdig voor de vergadering is binnengekomen maar indien zulks van toepassing zou kunnen zijn dan verwijs ik graag naar het laatste stuk van onze voorzitter, waarvoor dan hetzelfde geldt.

Hoogachtend,

E. van den Bergh

Gerechtsdeurwaarder te Rotterdam